

Lynn is aan het bonken

Zelfverwonding: wat doe je ertegen?

Wanneer niets blijkt te helpen, rest alleen nog een drastische maatregel.

Ik zit met Lynn in de ruimte voor de separeer. Het etensblad staat voor haar op tafel, maar ze wil eerst een sigaret. Wat ziet ze er breekbaar uit. In elkaar gedoken, heel tender, het sluike blonde haar voor de ogen. Ze heeft scheurkleding aan: een witte stijve poncho die ze niet aan repen kan scheuren, en papieren ondergoed. Ik schenk koffie in en geef haar een sigaret. Ze zit zwijgend te roken. Ik zit er rustig bij en wacht af. Het raakt me wel zoals ze daar zit. Er lijkt niets meer over van de kracht die ze een paar weken geleden liet zien toen ze plannen maakte voor de toekomst. Mijn blik blijft hangen op haar linker onderarm. Deze is bedekt met brandplekken. In een uiterst regelmatig patroon, ze heeft geen stukje overgeslagen. De ene plek is wat vuriger dan de andere, maar ze zijn allemaal van een recente datum. Het is een naar gezicht.

Grote leegte

Halverwege de sigaret gaat ze emotieloos met de brandende punt naar haar onderarm. Ik heb geen zin in barbecuevlucht en pak haar pols. Ik voel dat ze weinig kracht heeft, ik ben sterker. „Doe maar niet Lynn, maak je sigaret maar uit”, zeg ik rustig. Ze wil hem oproken, nog twee keer dwaalt de sigaret naar haar onderarm en stuur ik hem naar mond of asbak. Bij de derde keer gaat ze in verzet, ze wil doorgaan, vloekt ingehouden en blijft proberen zich te branden. Ik neem de peuk uit haar vingers en zet mijn elleboog op tafel. „Handje drukken?” Ze kijkt me heel even aan, pakt mijn hand en drukt uit alle macht. „Harder, Lynn, harder, kom op.” Ze doet haar best tot ze ineens ophoudt. Ze wil nog

een sigaret, drinkt haar koffie en slikt haar pillen. Eten wil ze niet. Vorige week hebben we uitgebreid gepraat tijdens een wandeling. Lynn vertelde over haar adoptie. Ze kan zich van haar biologische moeder nog maar een paar beelden herinneren. Ze vertelde dat ze zich altijd leeg had gevoeld, haar hele leven al. Wat ze ook meemaakt, hoe liefdevol de mensen om haar heen ook zijn, altijd is er die leegte en de behoefte aan hevige prikkels. Het laatste jaar is ze veel gaan dansen op hoeseparty's, met XTC als hulpmiddel. Daarvoor heeft ze zich als een idioot op haar studie gestort. Als ze maar met iets bezig kan zijn. Zodra ze stilzit krijgt ze de neiging om te vertrekken, te reizen, te zwerven, wég. Drie jaar geleden is ze ook nog moeder geworden. Sindsdien is ze herhaaldelijk opgenomen geweest, meestal voor een paar maanden.

Afschuwelijke realiteit

Nu zitten we hier stilletjes aan tafel. Ze rookt haar derde sigaret. Het gesprek gaat over wat kleine dingen, ik doe de groeten van haar moeder die belde en ik vertel over de rust op straat en op de afdeling omdat het zondag is.

Haar onderarm is bedekt met brandplekken in een uiterst regelmatig patroon, ze heeft geen stukje overgeslagen

Ze drukt haar peuk uit in de asbak, staat ineens op en loopt de separeer in. Ze gaat wat wezenloos bij de muur staan.

Net als ik me om wil draaien om de deur op slot te doen begint ze met haar hoofd tegen de muur te bonken. Dat heeft ze gisteren ook gedaan. Mijn collega's hebben haar toen uiteindelijk onder dwang moeten spuiten. Ik loop naar haar toe en doe mijn hand tussen haar hoofd en de muur. Ze doet een stap opzij en bonkt verder. „Stop er eens mee Lynn.” Ze aarzelt even en gaat door. „Draai je om en kijk me aan”, zeg ik rustig, maar beslist. Ze laat zich omdraaien en ik bied mijn arm aan om handje te drukken. Ze gaat erop in, maar wil al snel stoppen. „Doorgaan, nog even doorgaan”, zeg ik. Dat doet ze totdat ze doodmoe is. Nu wil ze gaan liggen.

Andere wereld

Net als ze lijkt te ontspannen, trekt ze met een schok haar benen weer op en roept met dichtgeknepen ogen: „Nee, nee, nee!” In dat tempo begint ze nu tegen de rand van het ledikant te bonken. Ik doe mijn hand tussen haar hoofd en het hout van het ledikant. „Stop maar Lynn, leg je hoofd maar neer en kijk me aan. Je bent doodmoe, probeer je te ontspannen.” De pillen zullen met een minuut of tien gaan werken en ik hoop die tijd te overbruggen. „Vertel eens wat over je zoontje. Hoe ziet hij er eigenlijk uit?” Er verschijnt eerst een verbaasde trek op haar gezicht en dan een flauwe glimlach. „Mijn zoontje... Martijn?” „Ja, vertel eens, welke kleur haar heeft hij, welke kleur ogen en wat doet hij het liefst?” Met haar ogen dicht begint ze te vertellen. Over de donkere

*Net als ze lijkt te ontspannen
trekt ze met een schok haar benen weer op
en roept met dichtgeknepen ogen
„Nee, nee, nee!”*

GUISE KAAJK

krullen van het kind, en z'n mollige beentjes, z'n fiets, het lied dat ze op zijn verjaardag gezongen hebben en de neus die hij van zijn vader erfde. Ze is nu ook in een andere wereld, maar voelt zich hier veel beter bij. Langzaam lijkt ze wat weg te zakken. Mijn collega komt kijken of het allemaal lukt, ik gebaar haar weg te gaan en laat zien dat ik het alarm bij me heb voor het geval ik het niet red. Wat maakt

het in deze holle ruimte een kabaal als ze de sleutel van de afdelingsdeur op slot draait. Lynn gaat door met vertellen over haar kind en de laatste vakantie samen. Uiteindelijk valt ze stil. Ik wacht nog even tot ze echt lijkt te slapen en glij dan zachtjes weg, tussen hoop en vrees. Aanvankelijk blijft het stil. Ik ga een paar keer zachtjes kijken en ze lijkt te slapen. Na een uur komt een bezorgde medecliënt me roepen.

Lynn is aan het bonken. Ik ga er direct heen, heeft een gigantische buil op haar hoofd, ook een wond. Mijn collega's komen er o aan en halen versterking. We besluiten c haar te fixeren. Na een half uur laten we h achter, aan handen en voeten gebonden. V afschuwelijk toch.

Renze Vink